

(گزارش موردي)

ارتباط بين هيپوتيرويدي و مامبرانوس گلومرولوپاتي

محمد رضا تمدن^{*} (M.D)، مجتبى ملک^۱ (M.D)، علیرضا سليماني^۲ (M.D)

۱- دانشگاه علوم پزشکی سمنان، بيمارستان فاطمية

۲- دانشگاه علوم پزشکی کاشان، بيمارستان شهيد بهشتی

چكیده

بيمار آقای ۱۴ ساله که با شکایت ادم ژنراليزه، ضعف و بی حالی از حدود ۳ هفته قبل مراجعه نموده است. سابقه بيماري خاصی را ذکر نمی کند و فقط یک سابقه هيپوتيرويدي در پدر بيمار وجود دارد. در معاينه فيزيکی بيمار کمی رنگ پریده است، ادم، آسیت و ادم اندام تحتانی را دارد، علائم حیاتی ثابت و نرمال است. در بیوپسی کلیه تشخیص مامبرانوس نفروپاتی گذاشته شد. بيمار تحت درمان با لووتيروكسین قرار گرفت و به تدریج با افزایش میزان دارو ظرف مدت ۳ ماه پروتئین اوری بيمار کاملاً از بين رفته و به مقادیر نرمال بازگشت نمود.

لذا توصیه می گردد در تمام موارد سندروم نفروتیک (پروتئین اوری ماسیو)، فانکشن تیروئید بررسی شده و در صورت بالا بودن TSH ابتدا لووتيروكسین به تنهائی جهت نرمال شدن عملکرد تیروئید شروع شود.

واژه های کلیدی: سندروم نفروتیک، پروتئین اوری، هیپوتیروئیدی

درمان استفاده می شود که تجویز این داروها عوارض زیادی را نیز به همراه خواهد داشت (به علت سمیت بالای این داروها) [۷].

در موارد نادری سندروم نفروتیک می تواند ثانویه به هیپوتیروئیدی باشد که معمولاً ناشی از بيماري هاشیماتو می باشد که در این موارد لازم است به همراه تجویز لووتيروكسین، کورتیکواستروئیدها هم برای بيمار شروع شود و درمان تهای لووتيروكسین برای درمان کفايت نخواهد کرد [۲]. تشخیص قطعی سندروم نفروتیک با اندازه گیری پروتئین در ادرار ۲۴ ساعته میسر بوده که در مواردی که مقادیر دفع پروتئین بیش از ۳/۵ گرم در ۲۴ ساعت به ازای ۱/۷۳ مترمربع از سطح بدن باشد می توان سندروم نفروتیک را اثبات نمود.

مقدمه

سندروم نفروتیک یک پروسه غیرشایع بوده که مشخصه آن دفع پروتئین زیاد در ادرار به میزان بیش از ۳/۵ گرم در ۲۴ ساعت به ازای سطح بدن ۱/۷۳ مترمربع می باشد که با علائمی مثل ادم ژنراليزه، افت آلبومین در خون (هیپوآلبومینی) و هیپرلیپیدمی همراه است [۱ و ۲]. در اکثر موارد این بيماري می تواند ایدیوپاتیک باشد و علت داخلی و ثانویه برای ایجاد آن پیدا نمی شود، هر چند که در برخی موارد این پروسه ثانویه به بد خیمی ها، داروها، عفونت ها و ... بوده که با رفع عامل می توان سندروم نفروتیک را درمان نمود [۳، ۴ و ۵] و در صورتی که پروسه ایدیوپاتیک باشد معمولاً از تجویز استروئیدها و یا سیتو توکسیت ها و یا همراهی این دو جهت

سایر تست‌های اولیه به عمل آمده نکته مثبت دیگری را نشان ندارد.

بحث و نتیجه‌گیری

سندروم نفروتیک همان‌گونه که از نامش پیداست مجموعه علائمی است شامل ماسیوپروتئین اوری $< 3/5$ گرم در ۲۴ ساعت، ادم ژنرالیزه، هیپوآلبومینی و هیپرلیپیدمی و لیپیداوری که قطعی ترین اندرکس تشخیصی دفع پروتئین ماسیو در ادرار می‌باشد و وجود سایر موارد ذکر شده الزامی نمی‌باشد (هرچند که در عمدۀ موارد وجود دارند) [۱].

این سندروم در اکثر موارد ایدیوپاتیک می‌باشد یعنی علی‌رغم بررسی‌های موجود و آزمایشات کامل نکته مثبتی برای بیمار یافت نمی‌شود [۸]. موارد ایدیوپاتیک در مورد مامبرانوس نفروپاتی $\approx ۸۰\%$ موارد را شامل شده و در $\approx ۲۰\%$ بقیه عامل زمینه‌ای جهت وجود آن وجود دارد [۱۰ و ۹] مثل عفونت‌ها، داروها، بدخیمی‌ها و گاه عوامل متفرقه‌ای از جمله هیپوتیروئیدی [۵ و ۳].

همراهی مامبرانوس نفروپاتی با هیپوتیروئیدی نادر بوده و در اغلب موارد همراهی این پروسه با بیماری زمینه تیروئید، یعنی بیماری هاشیوماتو می‌باشد که در این صورت علاوه بر درمان هیپوتیروئیدی با لووتیروکسین، درمان هاشیوماتو با کورتیکوستروئیدها ضروری می‌باشد [۱]. در صورتی که در بیمار ما درمان هیپوتیروئیدی با لووتیروکسین و بدون مصرف استروئیدها باعث کنترل سندروم نفروتیک شد [۲]. بنابراین پیشنهاد می‌شود که در هر بیمار مبتلا به سندروم نفروتیک اولاً لازم است فانکشن تیروئید چک شده و ثانیاً می‌توان درمان ابتدائی را در صورت وجود هیپوتیروئیدی با لووتیروکسین به تنهایی انجام داد.

تشکر و قدردانی

از خدمات آقای مهرداد زحمتکش کارشناس مرکز تحقیقات گوارش و کبد که در تهیه این گزارش همکاری داشتند تشکر و قدردانی می‌شود.

گزارش مورد

یک آقای ۱۴ ساله با شکایت تورم صورت، شکم، اندام تحتانی از حدود ۳ هفته قبل مراجعه نمود. سایر علائم شامل احساس ضعف، خستگی‌پذیری و کاهش توانایی فعالیت‌های ورزشی بود. بیمار دانش آموز بوده و سابقه بیماری خاصی را ذکر نمی‌کرد و فقط سابقه هیپوتیروئیدی را از ۳ سال قبل در پدرش ذکر می‌کرد که تحت درمان داروئی بوده است. در معاینه فیزیکی بیمار کاملاً ادماتوس بود، $BP=110/70$ ، $RR=60$ ، $PR=18$ ، $T=36/8$ در معاینه تیروئید حدود ۲-۳ برابر حد نرمال و قوام آن مختصراً سفت‌تر از قوام یک تیروئید نرمال بوده، در معاینه قلب نکته خاصی نداشت و در معاینه ریه‌ها مختصراً کاهش صدا در قاعده ریه داشت و در دق این ناحیه هم ماتیله داشت. در معاینه شکم آسیت واضح قابل معاینه بوده ولی در حد امکان ارگانومگالی نداشت و اندام‌ها هم ادم $+4$ گوده‌گذار وجود داشت. لذا بیمار تحت بیوپسی کلیه قرار گرفت که در پاتولوژی مامبرانوس نفروپاتی هم با میکروسکپ نوری و هم با میکروسکوپی IF تأیید گردید و بالاخره در آزمایشات تكمیلی تست‌های $TSH=115\text{mu/L}$, $RT3u=92\%$, $T4=2.9\text{mg/dL}$ مسجّل گردید که برای بیمار لووتیروکسین با دوز $100\text{ میکروگرم شروع و به تدریج براساس جواب آزمایشات تیروئیدی بعدی دوز به }175\text{ میکروگرم روزانه افزایش یافت تا فانکشن تیروئید به طور کامل نرمال گردید و به تدریج در این فاصله هم پروتئین اوری بیمار کاهش تدریجی یافته (ظرف ۳ ماه) و پروتئین اوری کاملاً قطع شد و ادم بیمار هم برطرف گردید و در حال حاضر هم بعد از حدود ۹ ماه بیگیری مشکل خاصی ندارد.$

در بررسی‌های آزمایشگاهی نکات مثبت عبارت بودند از: بسته شدن زاویه کوستوفرنیک را ناشی از تجمع مایع نشان می‌داد و جمع آوری ادرار ۲۴ ساعته بیمار حدود $Chol=290\text{ mg/24 hr}$ و $TG=208\text{ mg/24 hr}$ داشت ولی بیماری هیپوآلبومینی نداشت.

[5] Burstein DM, Korbet SM, and Schwartz, MM. Membranous glomerulonephritis and malignancy. Am J Kidney Dis 1993; 22: 545-552.

[6] Hill PA, Goodman DG, and Snyder RD. Nephrotic syndrome associated with carcinoma of the breast. Clin Nephrol 2003; 60: 437 -438.

[7] Verger MF, Droz D, and Vantelon J. Autoimmune thyroid diseases associated with glomerular nephropathy (3 cases). Presse Med 1983 Jan 15; 12: 83-86. [French].

[8] Austin, HA3d Antonovych, TT, MacKay K, and et al. NIH Conference. Membranous nephropathy. Ann Intern Med 1992; 116: 672-682.

[9] Haas M, Meehan SM, Garrison TG, and Spargo BH. Changing etiologies of unexplained adult nephrotic syndrome: A comparison of renal biopsy findings from 1976-1979 and 1995-1997. Am J Kidney Dis 1997; 30: 621-631.

[10] Glasscock RJ. Diagnosis and natural course of membranous nephropathy. Semin Nephrol 2003; 23: 324-332.

منابع

[1] Valentín M, Bueno B, Gutiérrez E, Martínez A, González E, Espíjo B, and Torres A. Membranoproliferative glomerulonephritis associated with autoimmune thyroiditis. Nefrologia. 2004; 24 Suppl 3: 43-48 [Spanish].

[2] Illies F, Wingen AM, Bald M, and Hoyer PF. Autoimmune thyroiditis in association with membranous nephropathy. J Pediatr Endocrinol Metab 2004 Jan; 17: 99-104.

[3] Jennette JC, Iskandar SS, and Dalldorf FG. Pathologic differentiation between lupus and non-lupus membranous glomerulopathy. Kidney Int 1983; 24: 377- 385.

[4] Davenport A, Maciver AG, Hall CI, and MacKenzie, JC. Do mesangial immune complex deposits affect the renal prognosis in membranous glomerulonephritis. Clin Nephrol 1994; 41:271-276.

(Case report)**A relation between hypothyroidism and membranous glomerulopathy**

M.R. Tamadon (M.D)^{*1}, M. Malek (M.D)², A.R. Soleymani (M.D)³.

1- Semnan University of Medical Sciences, Fatemieh Hospital.

2- Kashan University of Medical Sciences, Shahid Beheshti Hospital.

A 14 years old male patient referred to our clinic with generalized edema, weakness and faintness, which had initiated from 3 weeks ago. He had not any medical problems in his past history, only his father had history of hypothyroidism. In physical examination, he was pale and had ascite and lower extremities edema. His vital signs were normal. Renal biopsy was carried out and showed membranous nephropathy. The patient was treated with levothyroxin. By increasing of drug doses, proteinuria was gradually disappeared during 3 months and return to normal range completely. Therefore, we recommend that in all cases of nephrotic syndrome (massive proteinuria), thyroid function must be assessed and if the TSH level was higher than normal range, in the first step, levothyroxin is administered for normalizing of thyroid function.

Key words: Nephrotic syndrome, Proteinuria, Hypothyroidism,

* Corresponding author: Fax: +98 231 3341449; Tel: +98 231 3328017

tamadon@sem-ums.ac.ir